

Kuiltjes

We lagen boven in het stapelbed en probeerden geen lawaai te maken. In het onderste bed lag onze medestudente Danielle. Ze sliep al. Behalve Danielle was ook Mies, de buurvrouw van degene die verliefd op me was, op de hoogte van onze geheime liefde. Als we elkaar niet konden ontmoeten, brachten Danielle en Mies berichten over tussen mijn geliefde en mij. De studente en de buurvrouw hadden beloofd niemand iets te vertellen. Ze hielden woord.

‘Hoor je haar snurken?’ fluisterde ik. Degene op wie ik verliefd was lachte zonder geluid te maken. Als Danielle niet snurkte, droomde ze hardop. Haar gedroomde dialogen sprak ze uit met een Amsterdams accent. Haar gesnurk had me er niet van weerhouden om samen met mijn geliefde in het bed boven haar te kruipen. Tot diep in de nacht bewogen we niet.

‘Rot op viespeuk!’ riep ze wel drie keer in haar slaap. We wilden Danielle niet wakker maken. We fluisterden en friemelden wat aan elkaar. We hielden het vol tot de eerste zonnestralen door een spleet van het gordijn in ons gezicht schenen en het gefriemel overging in strelen en de spanning onhoudbaar werd.

Je vingertoppen inspecteerden mijn huid zoals men een kat vlooit. Alsof je mijn vel controleerde op onregelmatigheden. Jij had er geen, dat had ik al gezien tijdens de maandenlange stiekeme observaties op de academie. Jij was niet iemand van pukkels en moedervlekken. Jouw huid was onaangedaan en zacht, zo onweerstaanbaar dat ik het liefst dagenlang naast je wilde blijven liggen, ook al zou er niets gebeuren. Je vingers kroelden door mijn borsthaar terwijl je me aan bleef kijken met een blik van onzeker verlangen.

Na uren in het duister naast elkaar gelegen te hebben, klampten we ons aan elkaar vast, alsof we geen seconde te verliezen hadden. Lust lag op de loer. We zoenden elkaar en hoewel we op nog geen halve meter boven Danielle lagen, kwam van zoenen vrijen.

De laatste nacht voor het eind van de werkweek fluisterde je: ‘Misschien is het niet zo verstandig...’

‘Wat bedoel je, hoezo niet?’ vroeg ik, ‘natuurlijk is het onverstandig, maar...’

‘Je weet toch dat ik samenwoon,’ fluisterde je. Ik voelde een siddering door mijn lichaam gaan.

‘Dat maakt voor mij niets uit,’ zei ik en probeerde elke onzekerheid die in mijn stem zou kunnen doorklinken te onderdrukken. Je sloot je ogen. Zo bleven we tegen elkaar aan liggen totdat midden in de nacht een groepje studenten terugkwam uit het dorp. We hoorden ze luidruchtig hun schoenen uittrappen. Ingehouden lachsalvo’s en flessengerinkel wisselden elkaar af voordat ze aanstalten maakten te gaan slapen. Het werd stil. Alles dat in deze nacht gezegd had moeten worden, was gezegd. ‘Je weet toch dat ik samenwoon.’ Mijn denken stelde bij die ene zin.

Misschien verwarde ik lust en geilheid met eeuwige liefde en had ik te weinig oog voor het dilemma waar je mee kampte. De moeilijke keuzes en beslissingen waren voor jou, niet voor mij. Piekerend dommelde ik in.

Ik zeulde haar mee in mijn armen, niet wetend of ze nog leefde. De bomen leken honderden meters hoog en de duinen bergketens. Haar wapperende haren raakten mijn gezicht, dennennaalden prikten in mijn voeten. Was ze dood of sliep ze voor even? Een voorteken misschien? Het beeld van een voorbestemde dood liet mij niet meer los. Desnoods vergezelde ik haar tot na de dood. Mijn besluit stond vast. Ik moest de liefde opnieuw uitvinden en dit was het begin.

In de maanden erna probeerden we onze verliefdheid, zo goed en zo kwaad als het ging, voor de buitenwereld te verbergen, maar er was geen weg terug. Het liefst zette ik de wereld stil en dacht ik alle mensen weg. Ik wilde het leven opschorten en tijdelijk ophouden te bestaan.

Waar haar rug overging in haar billen had zij twee kuiltjes die iedereen wilde strelen. Door haar strakke broek en te korte truitje leek ze ermee te pronken, maar ze was zich er zelf niet van bewust. Als ze fietste bewogen haar billen rond de kuiltjes. Alle mannen en vrouwen konden hun ogen er niet van afhouden. ‘Uw truitje kruipt op,’ zei de ober van café Mulder. Oude mannen aan de bar loerden stiekem vanuit hun waterige ooghoeken naar het aantrekkelijkste stukje rug dat ik kende.

Fossae lumbales laterales noemde de docent anatomie die kuiltjes tijdens het modeltekenen, een belachelijke naam voor een zo sensueel verschijnsel.

'Venuskuiltjes', zoals ze ook werden aangeduid, deed meer recht aan de welvingen die boven de billen ontstaan door de spieren die daar aangehecht zijn. Alleen als het licht er vanuit de juiste hoek langs schijnt, zijn ze waar te nemen. Zoals een dal alleen zichtbaar wordt door de heuvels eromheen. Dalen en kuilen zijn ruimtes die er niet zijn. Hoe kan iets dat er niet is, zo mooi en aantrekkelijk zijn? Wat gebeurt er in het brein en in het lichaam dat opwinding veroorzaakt naar aanleiding van de afwezigheid van iets?

Ik wilde die verleidelijke leemten tekenen zodat ik er altijd ongegeneerd naar kon kijken. Ook zij had mijn ziel weten te vangen in een klein potloodportret dat ze van me had gemaakt en dat ze thuis voor haar vriend verborgen hield. Mijn tekening moest op zijn minst het verlangen oproepen de kuiltjes te willen strelen, anders had het weinig zin. Ik keek naar Bernini's marmeren beeld van Pluto die Proserpina naar de onderwereld voert. Hoe hij de welvingen suggereert waar Pluto haar dijbeen vastpakt, is weergaloos. Ik had alleen een potlood en slechts twee dimensies tot mijn beschikking. Mijn poging zou op zijn best een kitscherige schets opleveren waar geen hond opgewonden van zou raken. Starend naar het papier zakte de moed me in de schoenen.

Vanaf het moment dat we elkaars naaktheid aanschouwden en haar huid de mijne raakte, leverden we ons aan elkaar uit.

Ze moest het alleen nog even uitmaken met haar vriend.